

Skarżąca następnie podnosi, że oczywiste jest, iż przeniesienie majątku NCHZ na Via Chem a potem na skarżącą nie może być uważane za próbę obejścia decyzji Komisji dotyczącej odzyskania pomocy z dwóch powodów. Po pierwsze, sprawa jest tak daleka od typowego przypadku obejścia prawa, że nawet Komisja przyznaje, iż nie ma dowodów na intencję uniknięcia zwrotu pomocy. Po drugie, mimo wszystko dochodzi ona do wniosku, że występuje ciągłość gospodarcza, co pozwala jej na objęcie skarżącej odzyskaniem pomocy. Wniosek Komisji wynika jednak z błędnej analizy, opierającej się na nieprawidłowej interpretacji poszczególnych kryteriów, naruszeniu zasad rozkładu ciężaru dowodu oraz błędnym zrozumieniu ogólnej koncepcji ciągłości gospodarczej w sprawach z zakresu pomocy państwa.

Na koniec skarżąca podnosi, że podejście Komisji jest destruktywne gospodarczo i niepotrzebne z perspektywy prawa konkurencji. Według skarżącej Komisja próbuje stworzyć nowe, bardziej restryktywne orzecznictwo, zgodnie z którym zakres transakcji powinien być decydującym kryterium, podczas gdy cena sprzedaży ma być co najwyżej – jeżeli w ogóle – dodatkowym kryterium.

5. Zarzut piąty, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego przez nieograniczenie zakresu decyzji dotyczącej odzyskania pomocy do 60 % rzekomej pomocy państwa.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 296 TFUE przez nieodpowiednie uzasadnienie ciągłości gospodarczej.

Skarżąca podnosi, że z obserwacji poczynionych w związku z pierwszym zarzutem wynika, że rozumowanie Komisji jest niewystarczające dla umożliwienia Trybunałowi dokonania kontroli sądowej zaskarżonej decyzji i że nie jest możliwe zrozumienie przez skarżącą podstaw, które doprowadziły Komisję do stwierdzenia ciągłości gospodarczej.

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2015 r. – Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC

(Sprawa T-122/15)

(2015/C 178/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: A. Glos, K. Lackhoff i M. Benzing, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 5 stycznia 2015 r. (sygnatura ECB/SSM/15/1 – OSK1ILSPWNVBNQ-WU0W18/3) i zarządzenie utrzymania w mocy zastąpienia decyzji EBC z dnia 1 września 2014 r. (sygnatura ECB/SSM/14/1 – OSK1ILSPWNVBQNQU0W18/1);

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący zastosowania przez EBC błędnego kryterium oceny szczególnych okoliczności

- W zarzucie tym skarżąca podnosi, że EBC oparł się na czterech różnych i niedających się pogodzić kryteriach przy ocenie, czy skarżąca mimo spełnienia kryterium wielkości na podstawie art. 6 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 ⁽¹⁾ w związku z art. 70 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 ⁽²⁾ należy zaklasyfikować jako mniej istotny podmiot. Każde z tych kryteriów z osobna jest błędne.
- Skarżąca podnosi ponadto, że na podstawie art. 70 ust. 1 rozporządzenia nr 468/2014 dla istnienia szczególnych okoliczności istotne jest powstanie „specyficznych i faktycznych okoliczności”, na podstawie których zaklasyfikowanie podmiotu jako istotnego i związany z tym centralny nadzór EBC są „nieuzasadnione”. Zdaniem skarżącej zaklasyfikowanie podmiotu jako istotnego wyłącznie według kryterium wielkości jest „nieuzasadnione” w rozumieniu art. 70 ust. 1 rozporządzenia nr 468/2014, jeżeli nie jest to niezbędne do osiągnięcia celów rozporządzenia nr 1024/2013, lecz do osiągnięcia celu wystarczający jest nadzór właściwego organu krajowego w systemie nadzoru EBC.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego

- W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi, że EBC nie uwzględnił, iż zaklasyfikowanie skarżącej jako istotnego podmiotu w świetle argumentacji skarżącej na przesłuchaniu i w postępowaniu przed administracyjną radą odwoławczą w żadnym aspekcie nie jest niezbędne do osiągnięcia celów rozporządzenia nr 1024/2013, oraz że zaklasyfikowanie skarżącej jako podmiotu mniej istotnego jest też zgodne z założeniami rozporządzenia nr 1024/2013. Ocena EBC, że nie zaistniały szczególne okoliczności, jest oczywiście błędna.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

- W tym zarzucie skarżąca podnosi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. EBC wymienia łącznie cztery kryteria, które nie są powiązane i nie dają się pogodzić.
- Nie można wywnioskować podstaw zaskarżonej decyzji. Argumentacja EBC wyczerpuje się w zwykłych twierdzeniach i zaprzeczeniach.
- Ponadto decyzja jest rozbieżna z argumentacją skarżącej w postępowaniu administracyjnym. W szczególności EBC nie wskazuje, dlaczego podnoszone przez skarżąca okoliczności faktyczne i prawne miałyby być niewystarczające do obalenia domniemania z art. 6 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia nr 1024/2013.

4. Zarzut czwarty dotyczący przekroczenia granic uznania poprzez bezprawne niewykonanie uprawnień dyskrecyjnych

- W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi, że EBC naruszył obowiązek wykonania uprawnień dyskrecyjnych w konkretnym przypadku nałożony na niego przez art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 1024/2013 i art. 70 rozporządzenia nr 468/2014. W ten sposób EBC działał z przekroczeniem granic uznania.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku wyjaśnienia i uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności konkretnego przypadku

— W tym zarzucie skarżąca podnosi, że w ramach wykonywania przyznanych uprawnień dyskrejonalnych EBC naruszył obowiązek starannego i bezstronnego wyjaśnienia i uwzględnienia wszystkich istotnych aspektów faktycznych i prawnych konkretnego przypadku. W szczególności zaniedbał on zbadania wszystkich istotnych aspektów faktycznych i prawnych podniesionych przez skarżącą.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287, s. 63).

⁽²⁾ Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz. U. L 141, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2015 r. – Hiszpania/Komisja Europejska

(Sprawa T-143/15)

(2015/C 178/19)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. Sampol Pucurull i M. García-Valdecasas Dorrego, Abogados del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 16 stycznia 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim decyzja ta wyłącza:

1. otrzymaną przez Hiszpanię, to jest Comunidad de Andalucía, pomoc, która wynosi 3 586 250,48 EUR, plus 1 866 977,31 EUR (pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji) za lata budżetowe 2009 i 2010;

2. wydatki poniesione przez Królestwo Hiszpanii na rzecz Comunidad de Castilla y León w wysokości 2 123 619,66 EUR (1 479,90 EUR + 978 849,95 EUR + 12 597,37 EUR + 1 720,85 EUR + 1 096 710,18 EUR + 32 261,41 EUR) odpowiadające pojęciom „niekorzystnych warunków naturalnych” i „środków rolnośrodowiskowych” w latach budżetowych 2010 i 2011; oraz

— obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Królestwa Hiszpanii należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z następujących względów:

1. Korekta ryczałtowa nałożona w kwocie 5 453 227,79 EUR netto (pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji) jest sprzeczna z art. 27 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004, art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 oraz art. 3 i 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 ze względu na dwa przedstawione poniżej powody:

— Komisja dokonała błędnej wykładni art. 27 rozporządzenia (WE) nr 796/2004 w zakresie, w jakim okoliczność, że wyniki losowej próbkę kontrolnej z lat 2008 i 2009 były gorsze od wyników wrywkowej kontroli ryzyka, nie oznacza naruszenia tego artykułu, a co za tym idzie nie stanowi naruszenia prawa Unii, które wyłącza z finansowania wydatki rolne zgodnie z art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.